

turki ella av ormi, sum ikki kann forgera sterkari nálum, ella, um neyðara nálirnar sleppa so dánt undan, geva tær fá strá og skirvislig öks. Tí ræður um at týna frækornið væl og heldur sáa tunnt. Tá fært tú góðan sambúnandi skur.

Móðurlandið.

Lag: Nu Tak for alt i fra vi var smaa.

O móðurlandið! eg elski teg,
frá barnaárum eg alskin kendi;
við dygd og stimbri tú aldi meg,
at himli eygað mitt vendi.

Til Gud eg biði av sinn og sál
við móðurmáli, eg havi fingið;
hann betri skilur mitt móðurmál
en högir harrar á tingi.

Av innsta hjarta eg takki tær;
takki fyri málið, tú hefur givið,
og móðurlandið, tú skapti mær,
takki fyri lívið, eg livi.

Um Förlandið eg syngja vil,
og Förlamálið eg vil uppbyggja,
sum harrin gevur mær evnir til,
tú eg í vanda má liggja.

Ja, Förla heimið, ja tað er fritt,
við grönum fjöllum á summardegi;
í vetrarbjálva tað stendur hvítt,
tað fyllur hjartað við gleði.

Sum Förla tindar so treyst og fritt
upp móti himli frá foldum peika,
so vendur skaparinn anlit blítt
til alt á foldum mann leika.

Ja, slættur dalur og gröna líð,
silvurblonk á, sum til strendir rennur,
og brattar skorar við seyði í,
alt eittans lagið her kennur.

Í Förla dölum, í Förla líð
best trivast vit allir Förla synir
og Förla dötur um alla tíð,
hvar helst vit semjast sum vinir.

Fullvæl alt skaptist av faðirhond,
so fagurt alt her mann hóska saman,
om brimið öðisligt slær mót strond,
alt vendist aftur til gaman.

Tí, móðurlandið, teg elski eg;
altíð sum áðar so enn eg biði,
at himla drottur vil styðja teg,
tær standa næstur við líði.

»Tær móðurlandið eg unni væl,
so kvøður hvør, sum av sonnum kennur,
at Föroyskt er enn og verða skal
alt blóð at hjartanum rennur.

O. H.

Svar til Andras Sámáson.

»Ikki ein og hvør, ið sigur við meg:
Harri, harri! skal stiga inn í tað himmalska
ríkið, men hann, ið ger vilja faðirs míns,
sum er í himlinum« (Math. 7, 21), og aftur
í báðum teimum næstu versunum vilja vit
finna, hvussu óhjálpin vit eru, bert av at
hava harrans navn í munnum og brúka
tað til lystirmætir ella til ónýtis (sjá
»annað boð«).

Hesi orðini runnu mær í huga, tá ið
eg í »Förlingat.« nr. 6 í ár varð varur við,
at Andras Sámáson hevði sýnt mær so
miklan heiður, at hann vildi finnast at rímu
mínari um »Vaagen«; men so tungt tað
fellur mær at siga tað, so má tað tó út:
at skal A. S. í hesu rímuni, sum hann hefur
yrkt móti »Vaagen«, vísa sítt »credo«, so
hava vit báðir hvør sína trúgv.

At snakka um trúna kemur mær ikki
so dáttliga við, tó at »Förlingat.« kannske
ikki er rætta staðið. Eg havi í langar
tíðir bæði lisið og hugsað um bíbilorð og
bíbillæru, so eg havi eina tryggja grund at
seta mín hug á. Gud hefur skapt alt og
livgar alt; hann hefur sett sítt ættmál og
árstíðir, givið luft, jörð, eldi og vatni sínar
»natúrlógir« og skapt menniskjan hægstan
og bestan av öllum skapningi við evnum
til at vinna vald yvir allari skepnu og við
evnum til at draga nyttu úr »elementunum«,
og so hefur hann eisini lagt tær treytir á
okkum, at vit skulu streva eftir at nýta
tey evnir, vit hava fingið og soleiðis upp-
hæðka guds pris, og tá ið vit so vinna
stór verk, kunna vit prisa verkinum, tí so
prísa vit honum við, sum evnini hefur givið
til at fremja verkið.

Men vil nú A. S. í rímu sínari van-
virða bæði menn og mansins verk, so fylgir
har av, at hann vanvirður hann við, sum
öll góð evnir hefur givið.

Hvør veit, um eg ikki kann ugga meg
við tað, at ríma Andrasar verður gloynd,
men »Vaagen« goymd? A. S. mátti kunna
tola tað, at eg ynskti gott omanyvir
»Vaagen« og tað fólkið, ið á henni var.
Tað vilja mangir Förlingar halda við mær
í, at »Vaagen« er verd at fáa eina rímu
til minni frá Förlingum, og mangur maður
vil kenna seg aftur í rímuni, um hann
ferðast millum Ísland og Förlar. Eisini
meinti eg, at draga fólkahugin til brøður
okkara í Íslandi og til okkara ættarfrendir,
Normenninar. Nei, tað er ikki »Vaagen«,